

Vejstrup: Jeg skal ikke knytte Bemærkninger til de enkelte Bestemmelser i det forelagte Lovforslag, som forekommer mig at være saa vel affattet og overvejet, at jeg ganske kan slutte mig til det. Men jeg vil gerne fremsætte et Par Bemærkninger af mere almindelig og, om man vil, mere principiel Natur.

Det Lovforslag, som foreligger, angaar jo en fornyet Vurdering til Ejendomsskyld. Nu vil jeg straks sige, at jeg for mit Vedkommende aldrig har været særlig begejstret for Ejendomsskyldloven. Det forekommer mig, at Ejendomsskyldlovens Mangler har været saa iøjnefaldende og saa store, sagligt som principielt, at vi der har haft Lejlighed til at arbejde med den ude omkring i Kommunerne, ikke har kunnet andet end stadig væk støde an mod de Bestemmelser, som fandtes i denne Lov. Men rent bortset fra, at jeg ikke billiger Ejendomsskyldens Princip, forekommer det mig, at der hersker forskellige Mangler ved den bestaaende Ordning, som nødvendiggør en Ændring i den bestaaende Lov. Jeg tænker mig, at da man gennemførte Ejendomsskyldloven, var Meningen den at indføre, om jeg saa maa sige, en bevægelig, en elastisk Skattelov, saaledes at man var i Stand til at skattelægge de Værdier, som efterhaanden fremkommer, for Samfundet. Og at jeg har nogen Ret i denne Betragtning, fremgaar jo bl. a. af den Bestemmelse, som findes om de halvaarlige Vurderinger. Men den Tanke, som har ligget til Grund for Ejendomsskyldloven, forekommer mig i nogen Grad at være gjort illusorisk ved Bestemmelsen om det 10-aarige Mellemlum mellem de ordinære Vurderinger, og det forekommer mig derfor, at selve Loven indeholder en ret stor Inkonsekvens. Men naar nu Forholdet er det, som man har set i de senere Aar, at Ejendommene har været Genstand for en overordentlig stor Prisstigning, naar man har foretaget disse halvaarlige Omvurderinger, er det naturligt, at der, som det ogsaa er udtalt af andre ærede Talere, fremkommer et ganske overordentlig stort Misforhold. Og nu er det jo rigtigt, at dersom denne Sag kun angik en Enkeltindendør den direkte Skattelovgivning, betød det i og for sig ikke saa overordentlig meget. Men som det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) saa stærkt gjorde opmærksom paa, er Forholdet jo i Virkeligheden det, at Ejendomsskyldloven danner Grundlaget for saa at sige hele den direkte Beskatning; og selv om

det selvfølgelig vilde være en Urimelighed, at en Mand, som har foretaget visse Forbedringer paa sin Ejendom i Aar eller i Fjor og som Følge deraf maa have en Omvurdering, skulde betale forhøjet Ejendomsskyldskat gennem de Aar, som stunder til, forekommer det mig, at Urimeligheden bliver langt større, ja fordobles, naar Ejendomsskyldloven i Virkeligheden er grundlæggende for hele den direkte Beskatning. Og her er det jo rigtigt, som der er gjort opmærksom paa, at det angaar ikke alene Statsskattelovgivningen, men i meget høj Grad den kommunale Beskatning. Efterhaanden som de kommunale Ejendomsskatter forandrer Karakter, efterhaanden som Hartkornsskatterne forsvinder og gaar over til Ejendomsskyld, forværres Forholdet, for hver Gang der gaar en Part over. Her gjorde det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (la Cour) opmærksom paa, at det gik ud over de Ejendomme, som kom op over Fradragsgrænsen. Jeg tror ikke, at han har ganske Ret i den Betragtning, han gjorde gældende, thi her griber et andet Forhold ind, nemlig dette, at i det Øjeblik en Mand vil have sine borgerlige Rettigheder i Kommunen, maa han nødvendigvis svare Skat. I mange Tilfælde har det været saaledes, at en Mand har betalt nogle ganske faa Øre i Ejendomsskyldskat og derigennem erhvervet sine kommunale Rettigheder, men i det Øjeblik man forhøjer Fradragssummen, vil Følgen blive, at en Del Mennesker, som hidtil har betalt nogle faa Øre i Ejendomsskyldskat, vil komme til at betale et Skatteminimum, som i de forskellige Amter er meget forskelligt, og at de i alt Fald i mange Tilfælde vil komme til at betale betydeligt mere end hidtil i Kommuneskat. Saaledes vil i Virkeligheden Forholdet blive mange Steder. I øvrigt forekommer det mig, at der har været saglige Grunde nok for Ministeren til at fremsætte dette Lovforslag, og at der er Anledning til at yde ham Anerkendelse, fordi han har fremsat et Lovforslag, som søger at ændre de bestaaende Forhold. Og selv om alle de af mig nævnte Grunde ikke var til Stede, kunde den højtærede Minister formentlig under Hensyn til de Hensstillinger, der er gjorte til ham, ikke undlade at fremsætte dette Lovforslag. Thi hvad er det, der er sket? Der er sket dette, at man baade fra de folkelige Foreninger, om jeg maa bruge dette Udtryk, Sogneraadsforeningerne, og fra de overordnede Institutioner: Landsoverskatte-